

HODINA VODNÍ FAUNY

První vyučovací hodinu toho dne měli vodníci a rusalky společnou. Pan učitel Ráček jim na začátku vodní fauny rozdával opravené písemky a nadšeně se při tom netvářil.

„Děti, děti,“ snažil se o dobrácky učitelský tón, „je mi to líto, ale písemka ze sladkovodní fauny dopadla tragicky. Lapil, Polapil za tři, Vrbata za čtyři. Hoši, na vodníky je to ostuda. Rákosníková má za jedna, chválím, ovšem ostatní rusalky darmo mluvit. Mechulová za tři, Mrholová za tři, Křehulová stejně jako Vrbata dokonce za čtyři.“

Křehulové bylo celkem jedno, že dopadla ne-slavně, zato ji těšilo, že čtyřka ji pojí s Vrbatou. Tomu ovšem bylo jedno i toto, pokud si vůbec všiml.

„Děti, děti, víte, jak je smutné, když vodník nebo rusalka nerozezná čolka od pulce?!“ lamentoval pan učitel Ráček a sám si odpověděl: „Nevíte. Tak já vám to povím. Strašně smutné. Strašně.“ Z jeho dojmobolných úvah jej vyrušilo neblahé zjištění. „Vrbata, co to tam děláte?“ Svůj zrak upřel k Vrbatově lavici.

„Prosím nic,“ vymlouval se provinilec.

„Lže!“ sykl Polapil.

Ráček se naklonil nad lavici, poposunul si na nose brýle a četl: „Polapil plus Křehulová rovná se velká láska.“ Pan učitel Ráček nerozuměl ani zbla. Dobu, kdy byl sám nezvedeným žákem, pokud jím vůbec někdy byl, už dávno vzala voda. „Pro pět šupin! Proč píšete na školní majetek takové nesmysly?! Smažte to!“

Vrbata by panu učiteli milerád vyhověl, ale když on to chlapec pečlivě vyryl svou kudlou zvanou rybička.

„Cože?! Vy jste to vyryl?! Dejte tu rybičku sem. No tak, bude to?!“ rozčiloval se pan učitel Ráček. „Dostanete ji zpátky, až si opravíte čtyřku z písemky.“ A Vrbatova rybička skončila v Ráčkově kapse.

„Mrholová, vstaňte a popište, co vidíte,“ poručil pan učitel a sňal z válce, který stál před tabulí, záves. Moment překvapení si připravil důkladně. Třídou to jen zahlaholilo úžasem a úlekem, když byli chobotníci tváří v tvář.

„Myslíte jako v lihu?“ Mrholová v tom zjevně plávala.

„Ó, vy jste bystrá jako řeka!“

Vrbata chtěl napovědět, ale nemohl si za nic vzpomenout.

„No tak v lihu vidím... jste říkal, že čolek ani pulc to není... To je taková, jak bych to řekla, taková obluda jakoby...“

„Sama jste obluda! Sedněte si,“ ulevil si Ráček. Pak si pomyslel, že pedagogický optimismus je krásná věc, ale život pedagoga je věc jiná. A pustil se do výkladu: „Toto jest Octopus dofleini neboli chobotnice velká. Chobotnice nemá choboty, jak byste si možná mysleli, nýbrž chapadla. Loví převážně v noci. Chobotnice se vyskytuje v Pacifiku na dně mořském. Jediný exemplář v Po-vltaví se nachází v našem vodopisném kabinetě na dně tůně. Získali jsme ho zásluhou pana ředitele, který chobotnici vlastnoručně ulovil a naložil. Jistě jste si povšimli síť, která visí v ředitelně na zdi. Vězte, to je ředitelská síť, v níž náš Octopus dofleini uvízl.“

Záslužný výklad pana učitele přerušilo tukaní na dveře a do třídy vplula slečna učitelka Tanečková.

Byla silně rozrušena, mávala před sebou nějakým lejtrem a pan učitel Ráček tušil pohromu.

„Promiňte, pane kolego, ale byl byste tak laskav,“ chrlila ze sebe přibíhajíc k němu. Pojednou se obrátila k rusalkám a procítěně vykřikla: „Děvčata, Piškot!“

Rusalky zapištěly stejné slovo: „Piškot!“ A jásaly, divže neomdlely.

Pan učitel Ráček ani jeho vodniční žáci nechápali. Slečna učitelka mávala Ráčkovi před očima lejtrem a o překot vysvětlovala: „Jak vidíte, mimořádná pozvánka na Vltavský piškot. Absolutně nutně musíme s dívkami ihned zkoušet. Kdybyste byl tak laskav a uvolnil je.“

Učitel Ráček se pokusil o chabý odpor: „Bohužel, to jaksi...“

Rusalky neklidně zašuměly. Slečna učitelka Tanečková se vydýchávala u tabule a maně se opřela o válec. „Fuj, zase ta obluda v lihu,“ vykřikla, když jí došlo, oč se opírá.

To Ráčka popíchlo a dodalo mu kuráže. „Promiňte, ale nemohu dovolit, aby si mí žáci pletli čolka

s pulcem a nepoznali chobotnici jako někdo.“ Díval se při tom provokativně na slečnu kolegyni Tanečkovou.

Ta ovšemže pochopila a nasadila výhružný výraz. „Tak to si povíme jinde, pane kolego.“ A bouchla za sebou dveřmi.

Pan učitel Ráček se ani nevzpamatoval a pokoušel se navázat. „Kde jsme to přestali?“

Jenomže zazvonilo.

„Lapil, Polapil, popadněte chobotnici a plavte s ní do kabinetu! A tu Vrbatovu kudličku tam dejte taky. Přijdu si to zkontrolovat!“ zavelel Ráček, hodil po nich kudličkou a chystal se na tvrdý střet.